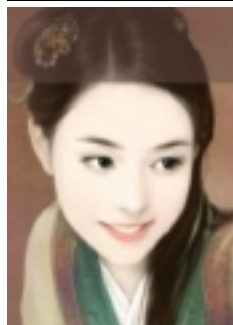

Mai Ảnh Mai Hương

Contents

Mai Ảnh Mai Hương	1
1. Chương 1: Mai Cốc Thiết Phục	1
2. Chương 2: Tuyết Địa Cô Kỳ	4
3. Chương 3: Huy Kích Trảm Tướng	6
4. Chương 4: Quỷ Thủ Dị Biến	8
5. Chương 5: Xả Thân Tử Bác	9
6. Chương 6: Đoạt Mệnh Tuyết Đầu	10
7. Chương 7: Tuyết Địa Mai Hương	11

Mai Ảnh Mai Hương

Giới thiệu

Tuyết trắng mệnh mang, mai nở đỏ trong giá rét, chín tuyết thể cao thủ bày bố tại Mai cốc đấu với Lôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mai-anh-mai-huong>

1. Chương 1: Mai Cốc Thiết Phục

Tuyết trắng mệnh mang, mai nở đỏ trong giá rét, chín tuyết thể cao thủ bày bố tại Mai cốc đấu với Bất Tử Ma Thần. Một người là thiên thần cự hiệp, một là khoáng thể gian hùng, chính phải tà phải, đấu trí đấu dũng, vô lâm nổi sóng ngút trời. Anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường, vượt ngàn dặm chỉ để quay lại chốn tương tư...

Đại tuyết rơi dày đặc, hoa mai mọc khắp sơn cốc bừng nở trong tiết trời tuyết giá như tô thêm một lớp son lên màu ngọc trắng. Tuyết trắng rơi xuống sơn cốc, tất cả trở nên mệnh mang hư ảo, duy trong vòng một trượng cạnh tám người đứng sững giữa cốc hoàn toàn không có bông hoa tuyết nào.

Bạch Đông Thạch mặc nho phục nhìn quanh một vòng, lớn tiếng: “Các vị anh hùng, trận chiến với Lôi

Chấn Thiên hôm nay liên quan đến an nguy của đường kim vô lâm, mong các vị quên hết sinh tử dốc toàn lực ứng phó”.

Lời vừa dứt, hắc bào lão giả bên trái gã cười ha ha: “Bạch huynh đệ nói đúng lắm, nếu một mạng của lão phu đổi được yên bình cho thiên hạ, lão phu dù chết cũng vinh, ha ha ha”. Lão giả họ Đồng tên Liêm công lực cao thâm, từ bé đã luyện Đồng tử công, một thân ngoại gia hoành luyện công phu đạt đến tuyệt đỉnh, cất tiếng cũng như nhả khí thành sấm, ai nấy lỗ tai lùng bùng, tâm thần chấn động.

Bạch Đông Thạch gật đầu: “Hay lắm, có lời này của Đồng lão, Đông Thạch đã yên tâm”. Đoạn quay sang nói với mỹ phụ mặc váy tím đứng cạnh: “Vân Nương, bọn ta phải học khí độ này của Đồng lão tiên bối”. Trung niên mỹ phụ Lục Vân Nương hoan hỷ, má hiện lên hai đóa mây hồng, vốn nàng si mê Bạch Đông Thạch đã lâu, nghe hấn xưng hô bằng hai thân thiết Vân Nương đương nhiên cao hứng khôn tả.

Tâm niệm chưa ổn định chợt nghe ngoài xa mấy chục dặm vang lên tiếng hú cao vút xé toang mây xanh, chỉ cần một tuần trà đã lọt vào phạm vi ngàn trượng. Ai nấy đưa mắt quan sát, trên tuyết phong vờ vọi có một chấm xanh lao xuống với khí thế một bước ngàn dặm, sau lưng là tuyết sơn lở xuống như hồng thủy.

Quần hùng đều kiến đa thức quảng nhưng cũng lần đầu được thấy khung cảnh kinh tâm động phách như vậy, bất giác đều hồi hộp, thậm lo lắng cho người đang tới. Nháy mắt sau liền biết y không gặp nguy hiểm. Lúc đến gần chân núi, thân hình y loáng lên, bỏ lại bằng tuyết sau lưng lướt đến trước mặt quần hùng. Đó là một thanh y thiếu niên chừng trên dưới hai mươi, không lấy gì làm cao lớn, cũng không quá anh tuấn nhưng toàn thân hiển hiện rõ vẻ hào sảng lỗi lạc khiến người khác hoan hỷ. Thiếu niên quay lại nhìn dòng tuyết đổ xuống, cười vang rồi vòng tay hướng sang quần hùng: “Đệ tử của Vô Ngã Tướng Quân ở Tây Thiên sơn Thương Lỗi xin ra mắt các vị tiên bối!”

Bạch Đông Thạch cả kinh, tiến lên một bước vòng tay hỏi: “À, xin hỏi tôn sư Cù lão tiên bối đâu?”

Thương Lỗi áy náy: “Tháng trước gia sư nhiễm phong hàn, mắc chút bệnh vặt nên không thể y hện, lấy làm hổ thẹn với tiên sinh, lúc sai tại hạ hạ sơn đã dặn đi dặn lại phải xin tiên sinh thứ lỗi”.

Bạch Đông Thạch thở dài, Thương Lỗi biết hấn cho rằng mình không sánh được với ân sư, y cũng chẳng lấy đó làm điều, khẽ mỉm cười.

Thương Lỗi nhìn quanh, thầm nhủ: “Lão hòa thượng này đại khái là Thiếu Lâm Phương Không đại sư, vị đạo trưởng chắc là Mộc Tu Tử của Vô Đang phái, nghe nói kiếm pháp của lão còn trên cả chư môn. Phu nhân kia nhất định Phiêu Diêu Chức Nữ Lục Vân Nương nổi danh châm pháp khinh công song tuyệt ở Tương Tây, còn cấm y lão đầu là Liễu Niệm Phong của Thu Ngô sơn trang, võ công của lão tuy cao nhưng nhân cách chẳng ra sao hết...”

Bạch Đông Thạch giới thiệu y với các cao thủ có mặt, duy nhất không quen một hắc y trung niên nhân, niên kỷ trên dưới bốn chục, mặt mũi lạnh lùng khiến người ta nhìn vào mà rùng mình. Bạch Đông Thạch lớn tiếng: “Vị này là Đàm Kiên, Đàm đại hiệp, hiệu xưng Quỷ Thủ”. Tâm tư Thương Lỗi xoay chuyển như điện, thủy chung không sao nghĩ ra trên giang hồ có vị “Đàm đại hiệp” nào, đành giữ lễ: “Xin chào Đàm đại hiệp”.

Y quay sang Cổ Thanh Dao, mắt sáng lên, nàng tuy không quá đẹp nhưng my thanh mục tú, khí chất phiêu diêu, thanh lệ khôn tả. Không đợi Bạch Đông Thạch giới thiệu, y đã mỉm cười: “Vị này chắc là Cổ sư tỷ của Tuệ Kiếm môn, Thương Lỗi xin ra mắt”.

Cổ Thanh Dao tỏ vẻ ngạc nhiên, đáp lễ. Bạch Đông Thạch lấy làm kỳ quái: “Sao, Thương thiếu hiệp đã gặp Cổ cô nương rồi ư?”

Thương Lỗi cười: “Không, nhưng Đại Thành sư thái từng mang Trần Ý kiếm cho gia sư xem, hôm nay vừa gặp tại hạ liền nhận ra Cổ sư tỷ ngay”. Cổ Thanh Dao thầm hoan hỷ.

“Bạch tiên sinh, xin hỏi tin tức mới nhất về Lôi Chấn Thiên”. Giọng Liễu Niệm Phong cất lên khàn khàn, nhắc đến tên “Lôi Chấn Thiên”, bàn tay phải cầm cương tiên bắt giác hơi run lên.

Bạch Đông Thạch nhìn lão, rút từ trong ngực áo ra mấy tờ giấy, đưa lên đọc: “Mùng ba tháng chạp, Lôi Chấn Thiên qua Vân Hiệp, hơn một trăm bốn mươi khinh kỵ của Hồ Báo kỵ nhân ban đêm vây công, đầu hơn một khắc, Hồ Báo kỵ từ đó trừ danh khỏi giang hồ”.

“Mùng bảy tháng giêng, Lôi Chấn Thiên qua Đế Quan Hiệp, bị Phiệt Bang ngăn cản, đại chiến một ngày, đốt cháy hơn trăm thuyền các loại, giết ba trăm địch nhân, thiêu chết hơn ngàn người”.

“Sáng ngày mười lăm tháng giêng, Lôi Chấn Thiên bị phục kích tại Tiểu Thương sơn, đánh đến giờ Ngọ diệt sạch địch nhân, kể cả Độc Diêm La Đơn Sư”.

Bạch Đông Thạch đọc xong mấy tờ giấy, ngẩng lên nhìn thấy tất cả đều lặng đi, bất giác thở dài một hơi: “Lôi Chấn Thiên một mình cưỡi ngựa từ phía đông đến, qua hơn ngàn dặm, nơi nào cũng tạo sát nghiệt rất nặng, chỉ nghe cũng lạnh người. Hôm nay không trừ hấn, còn bao nhiêu hảo hán chết dưới Sâm Thương kích của hấn”.

Thương Lỗi không rõ ngọn nguồn, thấp giọng hỏi Cố Thanh Dao: “Cố sư tỷ, họ Lôi này định lấy bảo vật gì, võ lâm bí tập hay tuyệt thế kỳ trân?”

Cố Thanh Dao tỏ vẻ ngưng trọng: “Hôm nay hấn muốn lấy Tịch Diệt tam bảo”.

“Cái gì?” Thương Lỗi biến hấn sắc mặt, buột miệng hô lên.

Tịch Diệt tam bảo gồm “Hám thiên động địa phích lịch tử”, “Thất hồn lạc phách đoạn trường hương” cùng “Thốn thảo bất lưu tru thiên cổ”. “Hám thiên động địa phích lịch tử” là hỏa dược ám khí uy lực vô cùng; “Thất hồn lạc phách đoạn trường hương” được coi là thiên hạ đệ nhất mê hương, không màu không mùi, gió thổi không tan, có thể thấm qua lỗ chân lông, dù nín thở cũng khó lòng đề phòng; đáng sợ nhất là “Thốn thảo bất lưu tru thiên cổ”, một khi phát ra quả thật không chừa lại dù một cọng cỏ, trong vòng trăm dặm trừ người phóng cổ độc, không sinh linh nào thoát được. Tam bảo đều quá ác độc, các đời giáo chủ Ma giáo đều không dám khinh xuất sử dụng, mỗi lần mang ra đều khiến giang hồ dậy sóng. Hơn nữa nội bộ Ma giáo vì tam bảo mà tranh đoạt tàn sát, máu chảy đầu rơi, mấy lần suýt tan vỡ. Đến giáo chủ đời thứ mười lăm, bèn phong bế tam bảo trong bí địa, lại ra quy ước bắt giáo chủ đời sau lập huyết thệ vĩnh viễn không được mở ra. Từ đó Tịch Diệt tam bảo khuất bóng nhân gian, người trong giang hồ dần quên lãng, không ngờ hôm nay lại vì thế mà dậy phong ba.

“Tam bảo không phải đã bị phong bế rồi sao? Lôi Chấn Thiên sao lại biết hạ lạc của tam bảo?” Thương Lỗi nghi hoặc. Cố Thanh Dao có hảo cảm với vị sư đệ trẻ trung tuấn lãng này nên thấp giọng kể lại duyên cớ.

Nguyên lai, nửa năm trước, mấy ngàn cao thủ cứu đại môn phái được Bạch Đông Thạch vạch kế đến tập kích tổng đà Ma giáo Hạo Thiên tuyệt vực, quét sạch quần ma, ngay cả Ma giáo giáo chủ Thôi Bách Thương cũng lực chiến thân vong khiến Ma giáo từ đây suy sụp. Bạch Đông Thạch trở thành cá thiên hạ đệ nhất trí giả, không chỉ bởi đã vạch ra kế hoạch hoàn hảo, bố trí nội tuyến trong Ma giáo, vô hiệu hóa tầng tầng lớp lớp cơ quan nên kế hoạch mới thành công mỹ mãn. Hơn nữa nội tuyến còn mang lại tin tức kinh thiên động địa, trong ngày Hạo Thiên tuyệt vực bị công phá, Thôi Bách Thương giao chìa khóa Tịch Diệt tam bảo cho Lôi Chấn Thiên, cũng giao luôn quyền mở bảo vật. Hôm nay chính thị ngày gã mở tam bảo.

Thương Lỗi xoay chuyển tâm niệm, hỏi Bạch Đông Thạch: “Xin hỏi tiên sinh sao lại biết hôm nay Lôi Chấn Thiên sẽ lấy bảo vật?”

Bạch Đông Thạch cười vang: “Chả trách Thương thiếu hiệp lấy làm kỳ quái, nên biết “Thốn thảo bất lưu tru thiên cổ” trong Tịch Diệt tam bảo là vật kỳ độc, chỉ duy hương hoa Băng Bồ thảo khắc chế được, độc cổ mà ngửi thấy mùi hương sẽ coi người cầm nhánh cỏ là chủ nhân, nghe theo hiệu lệnh. Băng Bồ thảo được giáo chủ các đời của Ma giáo thu vào trong hộp thủy tinh, ngày tám tháng giêng hàng năm sẽ nở hoa, hôm nay là ngày hoa nở. Nếu Lôi Chấn Thiên không nhân lúc Băng Bồ thảo nở hoa đến lấy bảo vật, sẽ phải chờ một năm nữa. Đông Thạch lan truyền tin này khắp giang hồ để hấn không thể chần chừ được nữa”.

Thương Lỗi liền biết Bạch Đông Thạch rêu rao tin này bởi muốn Lôi Chấn Thiên không có chốn ẩn thân, thời thời khắc khắc bị truy sát. Kế này tuy hơi độc ác nhưng có liên quan đến tồn vong của giang hồ chính phái, y tuy bất mãn nhưng không tiện nói gì.

Phương Không đại sư khê niệm phật hiệu: “Nghe nói Lôi Chấn Thiên có huyết thống người Hồ, trời sinh đã không biết nói nhưng thánh giác hơn xa người thường, thần lực vô địch”.

“Lực khí có mạnh cũng chỉ là hạng thất phu, có gì đáng kể?” Đồng Liêm giận dữ, chòm râu trắng xóa rung rung, hết sức có thần khí.

Thương Lỗi cảm thấy thú vị, trộm liếc Cố Thanh Dao, thấy nàng đang nhìn mình với vẻ hiếu kỳ, y bèn ngẩng lên bắt chước dáng vẻ của Đồng Liêm. Cố Thanh Dao bất giác lộ ra nét cười trong mắt rồi lại tỏ vẻ trách móc, hiển nhiên mắng y không biết tôn trọng tiền bối, y thề lười.

Bạch Đông Thạch đột nhiên quay sang nói với Quỷ Thủ Đàm Kiên: “Đàm huynh từng đấu với Lôi Chấn Thiên bốn lần, chắc không lạ gì võ công của hắn, có thể nói qua chăng?”

Trong lòng ai cũng kinh hãi, Đàm Kiên nhìn thẳng, lạnh lùng cất tiếng: “Võ công của Lôi Chấn Thiên đã đến mức đẳng phong tạo cực, uy mãnh cương liệt khó lòng tưởng tượng nổi. Đàm mỗ giao thủ với hắn bốn lần, lần đầu được ba chục chiêu thì bại trận. Ba năm sau lại tái chiến, đấu được sáu mươi chiêu, thêm ba năm nữa liền duy trì được hơn trăm chiêu. Một năm sau đó, Đàm mỗ khổ luyện đêm ngày, Quỷ Thủ tuyệt kỹ tu đến cảnh giới đại thành mới đi khiêu chiến nào ngờ tiếp được hơn chục chiêu liền thụ thương lạc bại, hơn nữa bại không có gì để nói”.

Phương Không tỏ vẻ lo lắng: “Nói như vậy, võ công của hắn đã đạt đến mức thiên hạ vô địch?”

2. Chương 2: Tuyệt Địa Cô Ky

Đàm Kiên chưa dứt, Liễu Niệm Phong lạnh lùng cất lời: “Với cái thể thần công của Lôi Chấn Thiên mà Đàm huynh có thể thoát được bốn lần, chắc võ công phải trên bọn ta nhiều”. Lão tỏ vẻ không cam lòng, hiển nhiên bất mãn trước việc Đàm Kiên sùng bái quá mức võ công của Lôi Chấn Thiên.

Bạch Đông Thạch nhú mày không nói gì, Thương Lỗi lại thấy cực kỳ phản cảm, thầm nhủ: “Liễu Niệm Phong này quả nhiên hẹp hòi, nếu không phải vâng lệnh thầy, bản thiếu hiệp quyết không cùng lão tặc người liên thủ”.

Đàm Kiên lạnh tanh đáp: “Liễu trang chủ quá khen”.

Bạch Đông Thạch hiên ngang lên tiếng: “Hôm nay chúng ta sẽ đấu một trận kinh thiên động địa, vì thiên hạ thương sinh, dù Bạch mỗ chiến tử tại đây cũng quyết không để ác nhân lấy được Tịch Diệt tam bảo!”

Chúng nhân đều thấy trong lòng trầm trọng, đồng thời nhiệt huyết sôi lên, Lục Vân Nương nhìn gương mặt tuấn vĩ, thân hình cao lớn của Bạch Đông Thạch đến si dại, nhất thời trái tim loạn nhịp.

Đại tuyệt phối phối, lấp đầy những dấu chân chằng chịt trong Mai cốc. Thương Lỗi nhìn quanh, hân thưởng từng gốc hoa mai đỏ nở rực rỡ, y cùng Cố Thanh Dao, Lục Vân Nương, Đàm Kiên thành một tổ, mai phục bên phải, cách cửa cốc hơn trăm bước. Lối đi giữa hai vách đá cực kỳ hẹp, chỉ cần Lôi Chấn Thiên tiến vào sẽ từ hai bên điên cuồng tấn công ngay.

Thương Lỗi ngoái nhìn Cố Thanh Dao, tuyết trắng phơi phơi rơi trên mái tóc mây đen nhánh, như đóa hoa trong đêm đen, thanh nhã hút hồn, bất giác y nhìn ngây ngô. Cố Thanh Dao quay lại, phát giác vị sư đệ tuấn lãng chăm chăm nhìn mình, ánh mắt lộ rõ ý tán tụng “sư tỷ đẹp lắm”, đôi gò má nàng hiện lên mây hồng, liếc y vừa giận vừa mừng.

Lục Vân Nương nhận ra nét nồng nhiệt trong mắt hai người, lòng liền chua xót, bao năm nay Bạch Đông Thạch lúc gần lúc xa với nàng, có bao giờ đôi lòng cùng chung niềm vui? Đàm Kiên lạnh lùng nhìn lên thỉnh không ngập trong tuyệt giá.

Thương Lỗi đột nhiên nghiêng tai nghe ngóng, Cố Thanh Dao, Lục Vân Nương, Đàm Kiên thấy thần thái y đều vận công lắng nghe, ngoài xa vang lên tiếng vó thoát hiện thoát tất, rồi rõ rệt dần. Trong lòng ai nấy khẩn trương, bất giác phục xuống nhìn qua kẽ đá.

Chỉ thấy ở cuối chân trời, một thốt ngựa đơn côi đi trong gió tuyết, màu tuyết trắng ánh xạ thân ảnh cô độc nổi lên giữa thiên địa.

Thốt ngựa cách cửa cốc chừng trăm bước, Lôi Chấn Thiên tung mình xuống ngựa, cỡi cây trường kích xuống, vỗ nhẹ lên mông ngựa, con ngựa vàng tung vó chạy vào rừng. Gã đứng lặng nhìn thảm hoa mai đỏ rực trong cốc, phảng phất hóa thành tượng gỗ, thoáng sau đột nhiên quay lại vạch trường kích trên mặt tuyết:

Gió lùa tuyết lạnh,

Mai đỏ rụng rơi,

Chao ôi người cũ,

Hồ mây tôi bởi.

Thương Lỗi cả kinh: “Hắn đã phát hiện chúng ta”. Chợt nảy ra ý hỏ then, nguyên lai lúc tới y nổi hứng nhất thời lấy băng tuyết làm trò vui, tự nhiên tiếng tuyết lở át tiếng gió, nổi bật lên giữa bốn bề tuyết trắng, hơn nữa tiếng Đổng Liêm như sấm khiến hoa mai rơi lả tả, tất cả đều là những điểm sơ hở quá rõ. Chỉ nghe Bạch Đông Thạch bên phải cười vang: “Nhân lực của Lôi huynh hay lắm, chúng ta không giấu được”. Đoạn từ trên vách đá lao xuống, chúng nhân biết không thể tập kích, thi nhau hiện thân, đáp xuống.

Đên gần mới nhận ra thân hình Lôi Chấn Thiên anh vĩ, so với mỹ nam tử ngọc thụ lâm phong như Bạch Đông Thạch, gã cao hơn hẳn một cái đầu, sừng sững như thiên thần, diện mạo thô kệch, xấu xí, mái tóc dài màu vàng rủ xuống vai gợi cho người ta liên tưởng đến huyết thống người Hồ. Gã lặng lẽ nhìn quanh một vòng, mục quang lộ ra vẻ mệt mỏi đánh giá từng người, chỉ dừng lại lâu hơn một chút trên mặt Đàm Kiên, lúc thấy Bạch Đông Thạch chợt hiện lên nộ ý. Không hiểu sao, ai chạm vào ánh mắt gã đều run rẩy.

Phượng Không đột nhiên ngửi thấy mùi hương cực nhạt nhưng trong nơi mùi hoa mai thơm nức như Mai cốc lại cực kỳ nổi bật, lão hít sâu một hơi, bên tai vang lên giọng truyền âm của Bạch Đông Thạch: “Đại sư cẩn thận, đó là mùi hương của Băng Bồ thảo, chắc chỉ trong vòng một thời thần nữa sẽ khai hoa, chúng ta nên tốc chiến tốc quyết”. Phượng Không lạnh buốt cõi lòng.

Về mặt Lôi Chấn Thiên tỏ ra u uất, gã ngẩng đầu lên nhìn hoa mai nở đỏ trong tiết đại tuyết bởi bởi, đột nhiên dùng đại kích vạch xuống đất:

Băng đao sương kiếm ghê người,

Bay bay hoa tuyết trắng ngời màu da.

Mấy chữ thảo như rồng bay phượng múa, cực kỳ phóng khoáng, hàm chứa khí thế một đi không trở lại, quyết sinh tử với quần hùng. Hào tình của gã đẩy chúng nhân hạ phong, chợt Liễu Niệm Phong rút Thoan long tiên danh chấn giang hồ khê vung lên, ngọn trường tiên to bằng cánh tay người thẳng đừ, ai nấy thầm khen hay.

Liễu Niệm Phong chậm rãi viết xuống đất: “Liễu Dịch Văn chết trong tay ngươi?” Lão biết Lôi Chấn Thiên bị cầm, lúc viết xuống đất ngầm thể hiện nội lực ảo diệu.

Lôi Chấn Thiên ngẩng đầu, ngẫm nghĩ một lúc rồi viết: “Long Đao Liễu Dịch Văn?”

Liễu Niệm Phong chậm chậm gạt đầu.

Lôi Chấn Thiên kẻ bữu môi, lại viết: “Kẻ vạn ác như thế chết chưa hết tội”. Sắc mặt Liễu Niệm Phong nhợt hẳn, nhưng vẫn dừng lại, hiển nhiên không dám đơn độc đấu với Lôi Chấn Thiên. Chúng nhân đều biết Liễu Dịch Văn là con trai duy nhất của Liễu Niệm Phong, là hảo thủ dùng đao, thanh danh trên giang hồ không tệ, lại được cha chống lưng nên không mấy ai dám chạm vào. Xưa nay gã kiêu căng sừng sững, không ngờ lại mất mạng trong tay Lôi Chấn Thiên.

Chợt nghe Bạch Đông Thạch nói: “Tại hạ thấy giữa chân mày Lôi huynh lộ ra khí xanh, nhất định đã trúng kỳ độc Vị Ương tán của Độc Diêm La Đơn Sư, Lôi huynh tuy công lực cái thể, vận công áp chế độc nhưng lúc động thủ ắt chịu ảnh hưởng không nhỏ”. Câu này dụng ý nhất tiễn song điêu, không chỉ cổ vũ sĩ khí chúng nhân, giảm luôn uy phong của Lôi Chấn Thiên.

Lôi Chấn Thiên mặt mày lạnh tanh, lại viết xuống đất: “Sinh tử thành bại, đánh một trận là biết”. Chúng nhân tuy thâm sợ nhưng họ đều là cao thủ danh chấn nhất phương, trải qua vô số sóng gió nên mặt ai cũng lạnh lùng. Sát khí lan tràn khắp không trung, đại chiến sắp bùng nổ.

3. Chương 3: Huy Kích Trảm Tượng

Chúng nhân đều hiểu sâu đạo lý “địch bất động, ta bất động; địch hành động, ta sẽ hành động trước”, hà huống đối thủ của họ là Bất Tử Ma Thần Lôi Chấn Thiên nên không ai dám vọng động. Thời gian lặng lẽ trôi qua, tuyết càng lúc càng rơi dày. Không hiểu đã qua bao nhiêu canh giờ, đột tiếng hú vang lên lồng lộng, một bóng người như cầu vồng tung lên lao vào Lôi Chấn Thiên đứng sừng sững trên mặt tuyết, được nửa đường người đó liên tục phát ra ba cổ cổ phách không kinh lực, chính thị “Đại vô úy phách không chưởng” danh chấn thiên hạ, chưởng phong hất hoa tuyết cuộn cuộn xô tới.

Người xuất thủ là Thương Lỗi, y nghĩ rằng “tiên phát chế nhân, ra tay sau sẽ bị chế ngự, địch nhân không lộ sơ hở thì dẫn dụ cho địch lộ ra” nên ra tay trước. Ba đạo chưởng lực này nặng nhẹ khác nhau, cương nhu không đồng nhất, dụng ý buộc Lôi Chấn Thiên tiếp chiêu sẽ lộ ra khoảng trống rồi liên tục tiến chiêu, cướp lấy thượng phong. Nhưng Lôi Chấn Thiên không động dậy trường kích bên tay trái, tay phải khẽ gạt, chưởng phong liền bị dẫn lệch hướng, đánh xuống mặt đất khiến tuyết trắng tan tành. Thương Lỗi không ngờ Lôi Chấn Thiên không ngạnh tiếp chưởng lực, chiêu thức tiếp theo không xuất được, thân hình hơi ngừng lại, trong sát na đó, Lôi Chấn Thiên thò chỉ điểm nhẹ, chỉ phong sắc nhọn rít lên vù vù lao tới trán y. Lúc đó y mới chạm mũi chân xuống đất, còn chưa đứng vững, cự ly song phương chỉ hơn ba trượng, vừa tầm chỉ lực đạt uy lực mạnh nhất.

Chỉ phong rít lên, Bạch Đông Thạch buột miệng: “Cẩn thận, là Động Kim chỉ”. Thương Lỗi chỉ thấy kinh phong phát lên đã lao tới trước mặt, trong lúc nguy cấp, y không nghĩ nhiều, sử dụng ngay thức Thiết bản kiêu, thân hình mềm oặt, chân vẫn đứng vững, giữa người theo đà chỉ phong, “vụt”, ngọn chỉ vút qua mặt khiến y rất bối rối.

Ngón trỏ của Lôi Chấn Thiên bất động điểm ra, bốn ngón khác xòe rộng ấn xuống, một cổ đại lực vô hình như quả chùy vỗ vào ngực Thương Lỗi, chính thị cảnh giới nội gia công lực chí cao Ấn tề lực. Thương Lỗi hoàn toàn mất trọng tâm, xem ra khó lòng tránh được luồng kinh lực, Cổ Thanh Dao hô lên kinh hãi, Trần Ý kiểm soát được một nửa.

Thân hình Thương Lỗi gần như dính sát mặt đất cơ hồ được một cánh tay vô hình kéo lệch đi, lập tức lấy chân làm trụ xoay tít nửa vòng, bật lên về bên trái, Ấn tề lực đánh trượt khiến vùng tuyết sau lưng y xuất hiện một miệng hố lớn.

Hai mắt Lôi Chấn Thiên lóe sáng, hữu chưởng hóa thành hư chảo chụp ra phía sau, cuồng phong dấy lên, không khí chung quanh giống như bị một vùng xoáy cực lớn hút vào, tụ lên năm ngón tay của Bất Tử Ma Thần. Thương Lỗi cảm giác thân thể bỗng bồng bềnh, bị vùng xoáy hút lấy, trong lúc kinh hãi thì triển Thiên cân trụ giữ vững thân hình. Lôi Chấn Thiên chuyển bàn tay đang ấn xuống sau bờ vai thành quyền, đánh vào ngực y. Một quyền này uy lực hơn một chỉ vừa này không biết bao nhiêu lần, quyền phong rít lên chói tai, hoa tuyết ngập trời tụ thành một cơn rồng khổng lồ trắng xóa lao bổ vào ngực Thương Lỗi.

Y biết mình vạn lần không chống nổi quyền này, nhưng đang lúc sử dụng Thiên cân trụ, không thể dễ khí dùng khinh công tránh đi, lạnh trí quá lớn, song chưởng toàn lực bổ ra, cắt quyền kinh của Lôi Chấn Thiên thành ba luồng, nhưng kinh lực bổ tới khiến ngực y nhột nhạo huyết khí, bất giác bị đại lực đẩy lùi hơn mười trượng, liên tục đổi tám khẩu chân khí mới áp chế được khí huyết khỏi sôi trào. Y lơ lửng trên không, chân khí vừa thuận liền không hạ xuống đất mà mượn dư thế quay lại chỗ cũ, hai tay ôm quyền: “Lôi huynh công lực cái thế, tiểu đệ bại tâm phục khẩu phục!” Y thất bại nhưng hào tình một mình khiêu chiến Lôi Chấn Thiên, ứng biến linh mãnh trong ba chiêu vừa qua, lại thần nhiên nhận bại khiến chúng nhân thầm khen phong độ, trái tim Cổ Thanh Dao càng đập rộn lên.

Lôi Chấn Thiên phảng phất không nghe thấy y nói, lặng lẽ nhìn một gốc hồng mai, mắt lộ ra thần sắc ôn nhu, tựa hồ ba chiêu kinh thiên động địa vừa nãy do người khác phát ra, không liên quan đến gã.

Bạch Đông Thạch lên tiếng: “Lôi huynh công lực quả nhiên bất phàm, nhưng tiểu đệ dám ở đây cung nghênh Lôi huynh đại giá, tự nhiên có kế vạn toàn, nếu Lôi huynh chịu bỏ hộp thủy tinh trên mình xuống, Đông Thạch làm chủ có thể để huynh rời đi”.

Đột nhiên, hai mắt Lôi Chấn Thiên rực hàn quang tiến tới, râu tóc không gió mà dựng lên, Bạch Đông Thạch bị khí chế chấn nhiếp, lùi một bước. Chúng nhân nhao nhao tuốt binh khí, thần sắc khẩn trương

nhìn cái thể ma đầu. Nên biết liên hoàn tam chiêu vừa rồi của Lôi Chấn Thiên uy lực kinh nhân, ai cũng biết đổi lại là mình, vị tất tránh được liên hoàn tam kích đó, kỳ thật không hẳn võ công của Thương Lỗi cao hơn tám người kia nhưng y tâm cơ linh mẫn, phản ứng cực nhanh, mới tránh thoát được trong đường tơ kẽ tóc.

Lôi Chấn Thiên đưa ánh mắt mệt mỏi nhìn tất cả, khoe miệng treo nụ cười ảm ức, khẽ phát tay, chiếc áo choàng đen bay ra ngoài mười trượng, chậm chậm rơi xuống.

Ánh mắt tất cả nhìn theo tà áo choàng rồi quay lại mình Lôi Chấn Thiên, đột nhiên ai nấy hô lên kinh hãi. Trên tấm thân hùng vĩ chẳng chịt vết thương đã đóng vảy, vết máu tím đen cùng mảnh rách y phục dính bết vào nhau. Có vết thương của ám khí, của vũ khí sắc bén, của đao kiếm, có cả vết trảo và kỳ môn binh khí trộn lại, trên vải trái gã còn vết bị hỏa khí đốt, thịt rữa đỏ ối, trên chân phải bị binh khí xuyên qua một vết bằng chén trà, tuy đã bôi kim thương được nhưng vẫn nhìn được xương chân trắng nhợt.

Bất kỳ ai nhìn thấy cảnh tượng đều không tin đó là thân thể người sống, mà kẻ đó lại đang ngạo nghễ đứng trước mặt chín vị tuyệt đỉnh cao thủ.

Trường kích của Lôi Chấn Thiên quét tới, Bạch Đông Thạch không dám ngạnh tiếp, Phương Không rống vang, dựng thiên trượng lên, vận Ban Nhược thiên công lên tầng cao nhất, chặn lại một kích nhưng cũng lùi liền mấy bước như Đồng Liêm, có điều áp lực không lớn như họ Đồng, thành ra không đến nỗi quá chật vật.

Không ai còn dám khinh thị, cùng vậy lại. Lôi Chấn Thiên gầm lớn, kích pháp biến đổi, Sâm Thương kích quét tới với uy thế hoành tảo thiên quân. Bọn Mộc Tu Tử, Thương Lỗi dừng nói vậy công, mà tiếp cận phạm vi một trượng cũng không được, nếu lúc đó Lôi Chấn Thiên phản công chắc sẽ chiếm thượng phong nhưng chân trái gã thụ trọng thương, hành động bất tiện, không thể linh hoạt biến chiêu. Chúng nhân nhận ra, ai cũng ngẫm thấy hổ thẹn.

Chợt Bạch Đông Thạch đưa Loạn Vân tiêu lên môi, ai nấy lấy làm kinh ngạc, thầm nhủ: “Chúng ta chiến đấu gian khổ thế này mà người còn lòng dạ thổi tiêu sao?” Chỉ thấy tiếng nhạc du dương vang lên trên không, âm điệu chợt cao chợt thấp theo tiết tấu công kích của tất cả, hình như đang trợ uy.

Cổ Thanh Dao lấy làm kỳ quái, chiêu thế của Lôi Chấn Thiên thoáng hiện sơ hở là vì đâu? Đang ngẫm nghĩ, tiếng tiêu vui tai của Bạch Đông Thạch hơi rung lên, trường kích của Lôi Chấn Thiên cũng hơi chậm lại, nàng liền hiểu, Bạch Đông Thạch thổi tiêu, thật ra là dùng nội lực cực kỳ thượng thừa đẩy tiếng tiêu vào tai Lôi Chấn Thiên, nhiễu loạn tiết tấu vận hành chân khí, khiến kích pháp lộ ra sơ hở.

Quả nhiên, tiếng tiêu của Bạch Đông Thạch liên tục vang lên, kích pháp của Lôi Chấn Thiên tản loạn dần, trường tiên của Liễu Niệm Phong dựng đứng quét vào sườn trái Lôi Chấn Thiên, đồng thời Phương Không, Đồng Liêm, Mộc Tu Tử cùng vùng thiên trượng, kiếm, thiết phủ thi triển tuyệt chiêu bổ tới.

Lôi Chấn Thiên gầm lên, tay trái rung động, chộp lấy mũi roi của Liễu Niệm Phong, tổng ra một cỗ kinh lực bá đạo va chạm với cỗ kinh lực của Liễu Niệm Phong dồn lên cây roi, hai luồng đại lực đụng nhau, lão cảm giác miệng nóng bỏng, phun ra một ngụm máu, loạn choạng lui lại. Đồng thời trường kích bên tay phải của Lôi Chấn Thiên xuất ra ba đóa hoa, phân biệt đón đỡ thế công của tam lão, cả ba đều nội công tinh thâm, kinh nghiệm lão luyện, tạo thành mối uy hiếp cực lớn với Bất Tử Ma Thần, vẻ mặt xấu xí của gã thoáng hiện ánh sáng, mặt ngập sát cơ, gầm vang vọng đoàn quét mạnh trường kích, lực đạo lay non dốc bể áp vào tam lão.

Ba người ngậm vận thần công, múa tít binh khí, ngay trong sát na đó, chân trái Lôi Chấn Thiên điểm xuống đất, thân thể hùng vĩ đập mạnh về phía sau, nhắm thẳng vào Liễu Niệm Phong. Chúng nhân cả kinh, Cổ Thanh Dao, Lục Vân Nương, Bạch Đông Thạch cùng tung mình lên, ai cũng có ý dùng kế vây Ngụy cứu Triệu, không hện mà cùng chính diện xuất chiêu.

Lôi Chấn Thiên hú vang, trường kích nghênh đón ba món vũ khí, “đình đình đình” ba tiếng giòn tan, đồng thời, bộp một tiếng, ngọn roi của Liễu Niệm Phong đập trúng lưng gã, tạo thành vết máu mờ mờ dài nửa thước, huyết nhục tơi bời. Nguyên lai Liễu Niệm Phong thấy ba người vây công Lôi Chấn Thiên, một roi vừa rồi có cơ hội tốt tập kích thành công, nhưng ngay sát na ngọn roi chạm vào mình Lôi Chấn Thiên, gã phát mạnh tay trái, một đạo ngân mang xẹt vào tiểu phúc lão. Liễu Niệm Phong kinh hãi, vội lách hông

tránh đi, thân hình vừa động, ngón giữa cầm binh khí trên tay trái của Lôi Chấn Thiên khẽ bung, một đạo chỉ phong sắc lẹm như ma trùy từ cửu u bay tới, nhắm chuẩn vào yết hầu lão.

Đích thị tuyệt kỹ vô song của Ma giáo Động Kim chỉ. Liễu Niệm Phong rú lên thảm thiết, hai tay ôm yết hầu, máu tươi nhỏ xuống tong tong, chảy qua cả kẽ tay lão, hai mắt nhìn binh khí trong tay Lôi Chấn Thiên với vẻ nghi hoặc. Món vũ khí đó dài chừng bốn thước, mũi nhọn lưỡi dày, chính thị nửa cây Sâm Thương kích. Nguyên lai cây Sâm Thương kích này ám tàng cơ quan, có thể tách làm đôi, lúc kịch đấu Lôi Chấn Thiên sử dụng, chỉ khi thời cơ tới mới lấy mạng Liễu Niệm Phong.

Lôi Chấn Thiên chấp song chưởng, “choang”, hai nửa cây kích nhập làm một. Liễu Niệm Phong quỳ gục xuống, thân thể co quắp bất động trên mặt tuyết. Chúng nhân vạn lần không ngờ trong tình hình như vậy vẫn bị Lôi Chấn Thiên giết mất một người, ai cũng vừa xấu hổ vừa giận dữ.

Bạch Đông Thạch quát vang: “Lôi huynh lại ám tàng cơ quan trong binh khí, thủ đoạn vô sỉ này không kể gì đến giang hồ đạo nghĩa, không sợ đồng đạo cười nhạo sao?”

Thương Lỗ bất giác nghĩ: “Hắn ám tàng cơ quan trong binh khí là không kể gì đến giang hồ đạo nghĩa, chúng ta ngần này người vây công mình hắn lẽ nào là giang hồ đạo nghĩa?” Song đời này y dám lên tiếng.

Lôi Chấn Thiên lạnh lùng, tựa hồ không nghe thấy lời Bạch Đông Thạch, lạnh lẽo nhìn hồng mai cũng tuyết trắng trong cốc. Máu tươi nhỏ tí tách từ lưng gã xuống đất, thấm vào tuyết, về mặt gã không hề đau đớn, phảng phất những vết thương trên mình là của người khác, không hề quan hệ với gã. Thấp thoáng, trên mình gã phát ra mùi thơm nồng, như đang ôn nhu ôm gã vào lòng.

4. Chương 4: Quỷ Thủ Dị Biến

Khuôn mặt Bạch Đông Thạch từ đầu vẫn ung dung hiện lên nét giận dữ, tung mình lên, Loạn Vân tiêu đâm tới Lôi Chấn Thiên, gã vung trường kích quét xéo ra, bức lui Mộc Tu Tử, không nhìn đến cây tiêu đâm vào ngực, tay phải bỏ ra một chưởng chấn lui Bạch Đông Thạch. Không biết từ lúc nào, Thương Lỗ phi thân lao tới, hai chân liên tục tung đòn, Lôi Chấn Thiên không kịp quay người, lách tránh thật nhanh nhưng vai phải vẫn bị trúng một cước, lực đạo khá mạnh khiến thân thể cao lớn mất trọng tâm, lùi liền ba bước. Mộc Tu Tử tiến lên một bước, trường kiếm điểm ra, sườn phải Lôi Chấn Thiên tuôn máu, nhất thời, gã liên tục thụ thương.

Đột nhiên, Đàm Kiên nhảy bật lên, thân hình lơ lửng trên không, song chưởng đẩy mạnh vào gáy Lôi Chấn Thiên, cách chừng một trượng liền toát ra tử khí mờ mờ, chính thị Quỷ Thủ tuyệt kỹ! Thân hình Lôi Chấn Thiên lắc lư, Đàm Kiên nhảy qua đầu gã, Phương Không cùng Mộc Tu Tử nhận ra thời cơ, song song tiến lên, Lôi Chấn Thiên dùng một tay hoành kích chặn lại, Đàm Kiên đáp xuống sau lưng Phương Không cùng Mộc Tu Tử.

Thân thể y chưa đáp xuống, hai tay lại cùng đẩy ra thật nhanh. Hai đạo chưởng lực hùng hồn bổ mạnh lên lưng Phương Không cùng Mộc Tu Tử. Hai người vạn lần không ngờ Đàm Kiên lại đánh lên sau lưng mình, máu phun ra như suối, trường kiếm trong tay Mộc Tu Tử rời tay xuyên qua ngực Đàm Kiên. Hai chưởng vừa rồi tụt hết công lực cả đời của Đàm Kiên, Quỷ Thủ chưởng lực uy lực vô cùng, Phương Không cùng Mộc Tu Tử tuy nội công thâm hậu cũng không chịu nổi, thân hình chưa ngã xuống đã khí tuyệt thân vong!

Những người khác đều kinh tâm động phách, nhất thời đều sửng sốt, trơ mắt nhìn ba người gục xuống. Sắc mặt Bạch Đông Thạch xanh lè, Đàm Kiên do hắn mời tới, không ngờ trong lúc đường tơ kẽ tóc này lại trợ giúp Lôi Chấn Thiên.

Lôi Chấn Thiên tiến lên, quỳ một chân xuống, đỡ Đàm Kiên dậy, y nội công thâm hậu, cố tụt một ngụm nội tức: “Họ... họ... vây công... mình người, quá... không công bằng...” Ánh mắt Lôi Chấn Thiên thoáng lộ vẻ buồn bã, chân khí liên miên bất tuyệt dồn vào thân thể Đàm Kiên.

Đàm Kiên thở hắt ra: “Trên... đời này... chỉ có ta... mới... đánh ngã được ngươi...” Lôi Chấn Thiên miễn cưỡng mỉm cười, chậm rãi gật đầu. Về mặt lạnh lùng của Đàm Kiên thoáng lộ nụ cười, hai mắt nhắm lại, giọng mỏng đi: “Ta... chết trước đây... bằng hữu...” Đoạn tắt tiếng. Lôi Chấn Thiên đột nhiên hú vang, phảng phất như con sói cô độc tru lên tiếng kêu tuyệt vọng dưới ánh trăng lạnh ở hoang nguyên. Gã chậm

rải buông thi thể Đàm Kiên ra, cầm Sâm Thương kích trên mặt tuyết, lấy một cây Khương địch ngắn kề lên môi thổi, tiếng địch chứa đầy bi phần. Bạch Đông Thạch tiến lên, thấy bốn người còn lại bất động, do dự một hồi, hần dưng bước. Giữa tuyết trắng mênh mông, tiếng địch khúc chiết của Lôi Chấn Thiên vang xa, lúc cao vút như tiếng ca trên chín tầng trời, khảng khái vô cùng, lúc lại trầm trầm nỉ non như chim quỳên nhỏ máu, tửu nhập sâu trường.

Chợt tiếng địch biến đổi, đất trời ngập trong thê lương vô tận, Cổ Thanh Dao nghe ra ý nghĩa, lẩm nhẩm: “Hong nhan già từ trần thể, tri kỷ ly biệt, hỏi nhân sinh còn gì thê lương hơn?” Lòng nàng chua xót, hai hàng lệ rơi xuống, liền cúi đầu, không dám cho người khác nhận ra.

Thương Lỗi ngậy người thâm nghĩ: Đàm Kiên bốn lần khiêu chiến Lôi Chấn Thiên, không biết phát sinh chuyện gì? Vì sao họ lại nảy sinh tình cảm tương giao? E rằng trên đời không có người thứ ba biết được. Y càng bội phục Lôi Chấn Thiên, chẳng qua vâng lệnh thầy, lại phải lo cho vô lâm đại nghĩa nên buộc phải phân sinh tử thắng phụ với gã.

Tiếng địch tan biến, dư âm còn quẩn quanh trong làn hương động lòng người tại Mai cốc. Đại tuyết lạng lẽ rơi, chúng nhân vẫn chưa tỉnh khỏi tình cảm do tiếng địch dấy lên, Lôi Chấn Thiên dùng cả hai tay cầm Khương địch, dùng lực bẻ mạnh, “cắc”, cây địch gãy làm đôi, gã quăng xuống đất, chậm chậm rút Sâm Thương kích từ dưới mặt tuyết lên.

Gã rút thốn nào, lòng mỗi người lại nặng thêm thốn ấy, lúc này họ chỉ còn lại năm người, mất đi Mộc Tu Tử công lực tối cao, liệu thắng được địch nhân chăng?

5. Chương 5: Xả Thân Tử Bác

Đại tuyết chưa ngừng, hoa tuyết phơi phới hòa vào màu sắc hoa mai trong cốc, Thương Lỗi chậm chậm vận chuyển, ngưng tụ chân khí trong thân thể, y biết sắp tới là trận quyết tử, chợt bên tai vang lên tiếng Bạch Đông Thạch truyền âm: “Thương thiếu hiệp, hiện tại chúng ta chỉ còn năm người, máu chảy quá nhiều, quyết không trụ nổi lâu. Chúng ta cứ du đầu đầu thêm mấy trăm chiêu nữa là đại công cáo thành”.

Mấy người liền cùng vây khốn Lôi Chấn Thiên.

Thoảng chốc qua hơn trăm chiêu, trong lúc hỗn chiến, một chiêu “Tiểu Chỉ Thiên Nam” của Bạch Đông Thạch điểm lướt qua cổ Lôi Chấn Thiên, Lục Vân Nương tiếp ứng kịp thời, Xạ Nguyệt châm hóa thành một đạo tinh điện, bắn trúng sườn gã. Lôi Chấn Thiên đột nhiên gầm lên giận dữ, thân hình cao lớn ngã xuống, thể công của Bạch Đông Thạch và Lục Vân Nương đánh trượt, hai chân gã quết tới, Bạch Đông Thạch vội tránh đi. Cùng lúc, tay phải Lôi Chấn Thiên chống dưới đất hất lên, một vùng tuyết trắng mang theo chân lực cực mạnh đánh thẳng vào Lục Vân Nương.

Nàng vận lần không ngờ với thân phận của Bất Tử Ma Thần lại dùng chiêu thức du côn như vậy, hai mắt hoa lên, vội ngã người tránh đi. Thân hình Lôi Chấn Thiên lật lại, trường kích trên tay trái đâm vào tiểu phúc nàng. Lục Vân Nương nghe tiếng gió rút, trong lòng kinh hãi, miễn cưỡng lách sang trái nhưng một cánh tay không tránh kịp. Một bóng trắng lóe lên chặn trước mặt nàng, là Bạch Đông Thạch.

Ánh sáng lạnh băng lóe sáng, mũi kích đánh trúng tiểu phúc Bạch Đông Thạch. Lục Vân Nương rú lên kinh hoàng, thân thể hần văng xa bảy trượng như điều đứt dây, gục xuống bất động, máu chảy xuống nhuộm đỏ một vùng tuyết trắng. Thương Lỗi và Cổ Thanh Dao, Đồng Liêm hô lên kinh hãi, không ngờ Bạch Đông Thạch vì cứu một cánh tay Lục Vân Nương mà xả thân. Nhất là Thương Lỗi vốn không ưa Bạch Đông Thạch, cảm giác hần nhiều tâm cơ, lúc này bất giác tâm thần chấn động, nhiệt huyết sôi lên, hú vang rồi vận công lên mười tầng, bất kể tất cả tấn công Lôi Chấn Thiên. Đồng Liêm và Cổ Thanh Dao cũng bị nghĩa cử xả thân của Bạch Đông Thạch kích động, liều mạng tấn công.

Ánh mắt Lục Vân Nương lóe lên điên cuồng, Xạ Nguyệt châm hóa thành một màn mưa dày đặc trên không, tuyết vọng trù lên Lôi Chấn Thiên. Bao năm nay nàng nhất mực thâm tình với Bạch Đông Thạch, nhưng tình lang trong lòng chỉ coi nàng như hồng nhan tri kỷ, thủy chung thiếu một chút nồng đượm, vậy mà hiện tại hần vì nàng mà xả thân, như thế có phải hần coi trọng nàng hơn cả tính mạng chăng? Dù thế thật hiện giờ cũng còn ý nghĩa gì, Bạch Đông Thạch chết rồi, bao nhiêu kỳ vọng, chờ mong của nàng đều hòa thành

mộng ảo đoạn trường. Hiện tại nàng chỉ còn ý niệm muốn giết Lôi Chấn Thiên để báo thù cho Bạch Đông Thạch.

Nhất thời, bốn người thay nhau lao tới, đều với khí thế đồng quy ư tận. Lôi Chấn Thiên gầm lên, thân hình quay tít trên mặt tuyết, kích phong dấy lên hất tất cả cách gã hơn trượng.

Thương Lỗi, Cổ Thanh Dao, Đồng Liêm buộc phải lùi lại, Lục Vân Nương vẫn nhảy tới. Đồng Liêm chợt đổi sắc, lớn tiếng hô: “Vân Nương, không được”. Lão hiểu rõ lộ số võ công của Lục Vân Nương, biết nàng định làm gì.

Chỉ thấy trong vùng không gian dày đặc bóng kích, thân thể nhỏ nhắn của Lục Vân Nương thu nhỏ lại như kỳ tích, lướt qua khác nào lưu quang, đến thẳng trước mặt Lôi Chấn Thiên, cách đó hơn trượng, thân ảnh ở chỗ cũ của nàng mới mờ đi như ảo ảnh. Tốc độ khiến người ta nghẹt thở này đã vượt qua cực hạn thể năng nhân loại.

Lôi Chấn Thiên hiển nhiên không ngờ tốc độ của đối phương nhanh đến thế, trong lúc nguy cấp, tả chưởng toàn lực bổ ra. Lục Vân Nương không tránh, thật ra nàng không tránh được. Thân pháp nàng vừa sử dụng là “Độn Ảnh bộ” truyền của Phi Tiên môn, dựa vào một ngụm chân khí kích phát tiềm lực thân thể, đẩy tốc độ lên cực hạn, nhưng phương pháp này chỉ công hiệu trong tích tắc, lúc chân khí hết sẽ toàn thân vô lực, ngay cả Xạ Nguyệt châm cũng không cầm nổi, chống thế nào nổi đòn công kích. Có điều với nàng một tích tắc đó là đủ. Nàng giơ tay trái, ngón giữa điểm ra khe khằng, một mũi ngân châm nhỏ như sợi lông trâu cắm vào mắt phải Lôi Chấn Thiên. Chính thị Xả Thân châm người Phi Tiên môn dùng để đồng quy ư tận với địch.

Ngón châm này cũng là truyền của Phi Tiên môn, châm nhập thể sẽ theo huyết mạch vào não tủy, tàn độc vô cùng, sử dụng cùng Độn Ảnh bộ quả thật thiên hạ không ai chống nổi, khi phát châm rồi, người phát không còn lực hoàn thủ, như dê béo mặc cho người ta mổ thịt. Lôi Chấn Thiên gầm vang, loạn choạng lui lại, Lục Vân Nương cũng trúng chưởng lực của gã vào ngực bị chấn bay ra ngoài năm trượng. Chưởng lực của gã lợi hại cỡ nào, nội phủ Lục Vân Nương nát tan, thân hình bay lên không, ngọc nát hương tiêu.

Lôi Chấn Thiên cảm giác mũi châm trúng mắt trái như vật sống chui thẳng lên não, không nghĩ ngợi gì, đưa tay trái lên móc mắt, lạnh lùng nhìn con người rồi đưa luôn vào miệng. Ba người bọn Thương Lỗi thấy cảnh tượng thảm liệt như vậy, bất giác tóc tai dựng lên, chân tay mềm nhũn, đến giờ họ hiểu vì sao Lôi Chấn Thiên được người giang hồ gọi là Bất Tử Ma Thần.

Lôi Chấn Thiên hơi ngẩng mặt lên, máu từ hốc mắt trống không của gã chảy xuống, quả thực kinh hãi. Gã giơ tay lau vết máu bên miệng, quét mạnh Sâm Thương kích vào ba người.

6. Chương 6: Đoạt Mệnh Tuyệt Đấu

“Làm sao đây?” Ý niệm lóe qua đầu Thương Lỗi như điện, nếu bỏ chạy chắc chắn Lôi Chấn Thiên hành động bất tiện, khó lòng đuổi kịp, nhưng Tịch Diệt tam bảo sẽ rơi vào tay đối thủ, bao nhiêu cao thủ tiền bối chết có nghĩa gì? Nếu đấu, với sức ba người e không chống nổi trăm chiêu với Lôi Chấn Thiên, y nhìn sáu thi thể chung quanh, hít sâu một hơi, đưa ra quyết định trọng yếu nhất đời.

Y chậm chậm nghiêng đầu nhìn Cổ Thanh Dao, thấy vị sư tỷ mỹ lệ đang nhìn mình, khóe miệng liền mỉm cười chân thành xen lẫn tinh nghịch: “Sư tỷ đẹp lắm”.

Cổ Thanh Dao nhìn y thật sâu, mỉm cười đáp: “Câu này đệ từng dùng ánh mắt nói qua rồi”. Ánh mắt hai người giao nhau, kiếp này đã hiểu lòng, thoi ngấm định ước hẹn kiếp sau.

Đột nhiên, Thương Lỗi nhận thấy tử vong không đáng sợ đến thế, khuôn mặt hiện lên thần sắc kiên định, Cổ Thanh Dao khẽ phỉu hoa tuyết trên mái tóc, khóe môi mỉm cười ôn nhu. Vô luận tiếp theo sinh tử thắng bại thế nào, nàng đều không ân hận, gặp được Thương Lỗi ở đây chính là hạnh phúc lớn nhất đời nàng.

Đồng Liêm nhìn sang hai cao thủ thanh niên tiền đồ vô lượng, trong lòng chua xót, cơ hội cho họ sống sót khỏi Mai cốc quá mong manh, lão nắm chặt ái phủ Cự Phong nhìn thẳng tới. Lôi Chấn Thiên đứng cách ba người chừng ba trượng, một tay cầm kích, ánh mắt cực độ lạnh lùng.

Gió bắc lạnh lẽo lùa qua, trận đại chiến bùng phát. Binh khí va nhau. Bóng người giao nhau. Kinh khí lan tràn. Máu tươi tứ tán.

Lôi Chấn Thiên như thần ma từ thời viễn cổ tỉnh lại, thân hình cao lớn nhanh đến không tin nổi, chống lại công kích như mưa như gió của ba người. Lần này cả ba dốc toàn lực, họ biết đối diện với địch nhân cỡ này, hơi lơ lửng sẽ giống như sáu người nằm dưới đất.

Trong lúc hỗn chiến, chợt “choang” một tiếng, một vùng hoa lửa bắn tung trên không, nguyên lai Sâm Thương kích của Lôi Chấn Thiên và Cự Phong phủ của Đồng Liêm lại chính diện giao phong, Đồng Liêm vừa chịu một đòn xong, nội lực tổn hao quá nhiều, chịu thêm một kích nữa, quả thật không chống nổi, chân lực toàn thân tiêu tan, gằm lên rồi gục xuống. Thân hình Lôi Chấn Thiên cũng lắc lư, chân đứng không vững, Cổ Thanh Dao nhân cơ hội giương kiếm đâm tới, trường kích của Lôi Chấn Thiên điểm ra, trúng ngay mũi kiếm. Cự ly song phương quá gần, Cổ Thanh Dao đột nhiên nhận ra làn khí xanh giữa chân mày Lôi Chấn Thiên biến thành màu tím, nhớ lại lời Bạch Đông Thạch lúc trước, bất giác hô lên: “Vị Ương tán hấn trúng đang phát tác”.

Cường địch độc phát, chính thị cơ hội thủ thắng tuyệt diệu, Thương Lỗi và nàng nhìn nhau, tâm ý tương thông, toàn lực song song tấn công. Lôi Chấn Thiên quét mạnh chân, đẩy lên hoa tuyết đầy trời, hai người cả kinh, không dám liều mạng công vào. Thoáng do dự đó, thân ảnh như thần ma của Lôi Chấn Thiên lao vào Cổ Thanh Dao, nàng hoa dung thất sắc, trường kiếm hóa thành cầu vòng chém vào cổ gã, ngón trở bên tay trái gã điểm ra, trúng Nhuyễn Ma huyết nàng, thân hình nàng lắc lư đoạn ngã ra. Lôi Chấn Thiên không lý đến Thương Lỗi ở phía sau, đại kích trầm xuống đâm vào ngực nàng.

Thương Lỗi vừa nóng lòng vừa giận, thân thể tạo ra kỳ tích, như một dải cầu vòng xuyên qua không gian, kéo Cổ Thanh Dao khỏi mũi kích của Lôi Chấn Thiên. Gã tựa hồ đã tính trước động tác này, mũi kích vốn trầm xuống lại giương lên, như luôn ra sau lưng Thương Lỗi điểm luôn vào Nhuyễn Ma huyết của y. Thân hình y cứng đờ, rớt phịch xuống.

Nhất thời, trong Mai cốc chỉ còn lại tiếng thở hồng hộc của Lôi Chấn Thiên cùng mùi hương nồng đượm bằng thanh ngọc khiết.

7. Chương 7: Tuyệt Địa Mai Hương

Tuyết hoa vô thanh vô tức rơi trên mái tóc vàng của Lôi Chấn Thiên, bị nhiệt khí cuộn cuộn trên đầu gã nung chảy, tạo thành lớp sương lấp lánh. Gã chống trường kích xuống đất, tay phải chộp lấy Trần Ý kiểm cắm trên vai trái nhỏ ra, máu tươi phun trào, thân thể gã hơi run, nắm chặt cây kích, miễn cưỡng đỡ lấy thân thể lắc lư sắp gục xuống.

Thương Lỗi nhìn địch nhân mạnh mẽ hiếm thấy, trong lòng hoang mang: “Bản thân bị giết, ngay Cổ sư tỷ cũng không cứu được, Thương Lỗi ơi Thương Lỗi, ngươi quả thật vô năng, cả người tâm ái cũng không bảo vệ nổi”.

Lôi Chấn Thiên quăng kiếm xuống đất, chậm chậm đưa tay vào ngực áo, lấy ra một hộp ngọc lấp lánh chừa một xích, mùi thơm như lan xạ từ đó phá ra. “Đó là hộp thủy tinh?” Trong lòng Thương Lỗi, Cổ Thanh Dao, Đồng Liêm đều chấn động.

Hôm nay, cửu đại cao thủ tử thương lớp lớp, thậm chí sắp bị diệt hết, hóa ra chỉ vì một hộp ngọc bé xíu trong tay Lôi Chấn Thiên, hiện tại được nhìn thấy mà đành trơ mắt không làm được gì. Lôi Chấn Thiên sau cùng không đứng vững nổi, chậm rãi ngồi xuống lớp tuyết, cúi đầu ôm chặt hộp ngọc vào lòng, gió bắc thổi tung mớ tóc, tô thêm nét cô tịch cho gã. Dù trong tình cảnh này, ba người vẫn nảy sinh lòng hiếu kỳ, không hiểu sao thần tình Lôi Chấn Thiên lại trở nên bi ai như vậy.

Lôi Chấn Thiên ngẩng đầu, đưa hộp ngọc lên mắt nhìn trần trối, ánh mắt đượm thâm tình, hồi ức. Cổ Thanh Dao rung động, bản năng cho nàng biết: “Không, trong hộp không phải là Băng Bồ thảo, vật gì mà khiến một nam nhân hào dũng cái thể đau lòng đến thế?”

Đột nhiên chúng nhân đều hoa mắt, bóng trắng lóe lên, thân ảnh Lôi Chấn Thiên bay xa mấy trượng, hộp ngọc lộn vòng trên không rồi chậm chậm đáp xuống, bàn tay đón lấy nó trắng muốt, mảnh khảnh, hoàn mỹ.

Chủ nhân bàn tay bạch y phát phối, đứng trong khung cảnh mai đỏ tuyết trắng, hiển hiện vẻ ôn nhã, văn thái phong lưu khôn tả.

Cả ba cùng hô lên kinh hãi.

“Bạch lão đệ!”

“Bạch tiên sinh!”

“Bạch đại hiệp!”

Bạch Đông Thạch ngửa mặt cười vang giữa hoa tuyết ngập trời.

“Bạch lão đệ, không... không phải đệ trúng một kích rồi ư? Sao lại...” Đồng Liêm kinh ngạc hỏi.

“Để Đồng lão cười chê, đó chẳng qua là một túi máu cộng thêm chí bảo phòng thân Bạch tề giáp, Đông Thạch lấy làm hổ thẹn”. Bạch Đông Thạch ôn hòa mỉm cười, đoạn nhẹ nhàng vuốt ve hộp ngọc, nhìn si dại: “Mùi hương, Minh Quân... nàng... vẫn là mùi hương này... chúng ta sau cùng cũng ở cạnh nhau... sau cùng cũng ở cạnh nhau...”

Cổ Thanh Dao nghe thấy hai tiếng “Minh Quân” chợt buột miệng: “Trong hộp không phải Băng Bồ thảo, là... cốt hôi thê tử của hắn”.

Thương Lỗi rúng động, lớn tiếng: “Sư tỷ nói gì?”

Đồng Liêm kinh hãi hỏi: “Bạch lão đệ, chuyện... chuyện này là sao?”

Bạch Đông Thạch không đáp, chậm chậm đến cạnh Lôi Chấn Thiên đang cố gắng bò dậy, vừa nẩy gãi chịu thêm một đòn của Bạch Đông Thạch, thương thế càng nặng, mấy lần cố gượng đều không được. Bạch Đông Thạch đến trước mặt gã, nhìn cảnh tuyết trắng mai đỏ chung quang, mỉm cười:

“Từ xưa vẫn thế,

Duyên ngắn tình dài,

Vàng trắng năm cũ,

Hương mai sắc mai.

Hắc hắc, đó không phải di ngôn lúc lâm chung của Minh Quân sao? Nơi này không phải nơi các người quen nhau sao? Hôm nay không phải lúc các người gặp nhau sao? Đáng tiếc, người không thể thực hiện di nguyện của nàng”.

Thương Lỗi gầm lên: “Hóa ra y đến đây không phải lấy Tịch Diệt tam bảo mà để mai táng thê tử! Bạch Đông Thạch, ngươi... quả vô sỉ”.

Đồng Liêm mặt xám như tro tàn, thở hồng hộc: “Hóa ra y đến đây để mai táng thê tử, chúng ta chết mất bao người để ngăn y mai táng thê tử...”

Cổ Thanh Dao im lặng, hàm răng ngọc cắn môi.

Bạch Đông Thạch ngoeo đầu nhìn Lôi Chấn Thiên thật kỹ, cười lạnh: “Ngay cả nguyện vọng sau cùng của Minh Quân mà ngươi không thực hiện được, còn tư cách gì yêu nàng? Đúng, có tư cách gì!” Hắn tung mạnh một cước, đá Lôi Chấn Thiên văng xa hơn trượng.

Lôi Chấn Thiên há miệng phun máu, chặt vật bò dậy, miễn cưỡng ngẩng đầu, khoe miệng rỉ máu, con mắt độc nhất lộ vẻ kinh ngạc xen lẫn giận dữ, dằn vẻ hung tợn cực độ.

“Đúng, đúng”. Bạch Đông Thạch dùng Loạn Vân tiêu gõ nhẹ lên trán: “Nhất định lão huynh kỳ quái vì sao tiểu đệ lại biết di ngôn của Minh Quân”. Về mặt hắn cười cợt: “Cho huynh biết, là người cạnh huynh nói cho tiểu đệ biết”.

Thân hình Lôi Chấn Thiên run lên, nộ hỏa trong mắt như muốn phun ra. Bạch Đông Thạch ngửa mặt cười vang: “Không sai, tì nữ Tiểu Lan của người chính thị ta giết, cả sủng thiếp Dư Tri Thu của giáo chủ các người cũng chết trong tay ta, còn cả Lục Vân Nương này nữa. Chúng ngu xuẩn thật, tưởng ta yêu loại nhan

sắc dung tục đó sao, không, cả đời này Bạch Đông Thạch ta chỉ yêu một mình Hoắc Minh Quân, chỉ mình nàng”. Trong mắt hần dần lộ vẻ cuồng nhiệt.

Đồng Liêm đột nhiên gầm lên: “Bạch Đông Thạch, hóa ra ngươi giả chết, định lợi dụng Vân Nương!”

“Tất nhiên là thế”. Bạch Đông Thạch phui hoa tuyết trên áo: “Tiểu đệ không chết sao Vân Nương chịu thi triển Xả Thân châm. Thế nào, Lôi huynh, mùi vị một châm đó thế nào?”

Hai mắt Đồng Liêm trợn trừng rách mí: “Bạch Đông Thạch, tên tiểu nhân khôn kiếp, coi như Đồng Liêm ta mù mắt, xưng huynh gọi đệ với loại không bằng chó lợn như ngươi, hôm nay ta phải...” Vừa nói lão vừa cổ bò dậy.

Bạch Đông Thạch phát tay, Loạn Vân tiêu hóa thành một luồng sáng cắm vào ngực lão. Đồng Liêm trào máu ra miệng ngã xuống, mắt trợn tròn, chết không nhắm mắt. Thương Lỗi gầm lên: “Bạch Đông Thạch, tên tiểu nhân vô sỉ ác độc, sớm muộn gì cũng có ngày ngươi bị trời cao báo ứng”.

Bạch Đông Thạch cười ôn hòa, nhẹ giọng: “Nếu ngươi muốn Cố cô nương chết thanh thanh bạch bạch, lập tức cầm mồi cho ta”. Nói đến hai chữ “cầm mồi”, mắt hần lộ vẻ hung ác cùng cực. Thương Lỗi kinh hãi, quả nhiên không dám mắng nữa, nhưng nộ hỏa trong mắt cơ hồ muốn nung chảy Bạch Đông Thạch.

Ánh mắt hung hãn của Bạch Đông Thạch hướng sang mình Lôi Chấn Thiên, chậm rãi nói: “Không ngờ nữ tử Bạch Đông Thạch ta yêu nhất đời lại giả cho tên xấu xí ngươi. Nếu nàng không giả cho ngươi sao lại mất mạng? Sao lại mất mạng?” Hần phi thân tung cước, lại đá văng Lôi Chấn Thiên.

Hần tiến lên, lớn tiếng: “Ngay cả nữ tử tâm ái ngươi cũng không bảo vệ được, sao xứng với nàng”. Đoạn tung tiếp một cước. Cố Thanh Dao không đành lòng hét lên: “Người dừng tay”. Bạch Đông Thạch cười ha hả, lại tung cước, Lôi Chấn Thiên bị đá văng hơn trượng, đập vào một gốc mai xù xì, cánh hoa rơi xuống như mưa. Cố Thanh Dao mắt nhắm tịt, chậm chậm nhắm lại, không nỡ nhìn Lôi Chấn Thiên bị hành hạ.

Bạch Đông Thạch xông tới, chộp lấy cổ áo Lôi Chấn Thiên: “Tên khôn ngươi không đấu lại ta, có tư cách gì cưới nàng? Có tư cách...”

Cùng lúc, miệng Lôi Chấn Thiên há ra, một sợi ngân quang mỏng tang bay ra cắm vào mắt phải Bạch Đông Thạch. Là Xả Thân châm của Lục Vân Nương. Nguyên lai lúc trước gã nuốt con người đã giữ Xả Thân châm lại trong miệng, lúc vận nhất sẽ dùng, giờ vận dụng chút chân lực sau cùng phát ra, nhất kích thành công!

Bạch Đông Thạch gầm lên, hộp ngọc rời tay, đưa tay ôm mắt, hần tâm tư nhanh nhẹn, biết mình trúng Xả Thân châm, phải móc mắt ngay nhưng hiểu là một chuyện, hạ thủ thế nào là việc khác, hơi do dự chột náo đau buốt, gầm lên tuyệt vọng, hai tay vẽ lên mấy vòng trên không, thân thể gục xuống, co quắp lại bất động.

Thương Lỗi và Cố Thanh Dao hô lên kinh ngạc, tiếng hô đượm niềm vui. Lôi Chấn Thiên nằm soài dưới đất, thở hồng hộc, cánh hoa mịn màng thơm ngát nhẹ nhàng đáp xuống đầu vai, tạo thành vẻ đẹp thê lương cho thân thể đầy vết thương của gã, máu tươi chảy ra nhuộm lên mặt tuyết. Gã mềm oặt lần từng tắc đến chỗ hộp ngọc, ôm chặt vào lòng không rời.

Thân thể gã không thể di động được nữa, bàn tay cầm từng nhát xuống mặt đất, từng thốn, từng phân móc bùn đất và tuyết trắng lên. Sinh mệnh gã còn lại chỉ với mục đích chôn hộp ngọc trong Mai cốt.

Thương Lỗi và Cố Thanh Dao thấy gã cật lực đào lớp đất bị hơi lạnh đông cứng, nước mắt trào ra, nhưng làm cách nào trợ giúp đôi phần? Móng tay Lôi Chấn Thiên nứt toác, đầu ngón tay đầm đìa máu, gã hình như không nhận ra, con mắt duy nhất nhìn chăm chăm xuống đất, đào, đào mãi...

Sau cùng gã cũng đào được một hố sâu hơn thước trên mặt tuyết, nghiêng đầu nhìn hộp ngọc, thần sắc cực độ ôn nhu, nhích lại hôn nhẹ lên, đoạn nhìn đến si dại, từ con mắt độc nhất chảy xuống giọt lệ lóng lánh. Gã đặt hộp ngọc xuống hố, dùng tay gạt đất lấp đầy, rồi áp mặt xuống, chậm chậm nhắm mắt lại.

Bạch Đông Thạch vì ý riêng, sách động vô số cao thủ vô lâm hắc bạch lưỡng đạo trong thiên hạ ngăn trở Lôi Chấn Thiên, lại liên hoàn dụng kế, ép gã phải đến Mai cốt tuyết địa. Nhưng trong lúc gã trọng thương,

tuyệt mệnh vẫn hoàn thành lời hứa với ái thê, chôn cốt hoi nàng trong nơi hai người gặp nhau, nơi hai người định tình.

Tuyết hoa vẫn rơi, ập ủ buồn thương dịu dịu, che lấp mọi thi thể trong cốc cùng những xấu xa của cõi đời. Chỉ còn lại tuyết trắng thuần khiết cùng hoa mai rừng rực đỏ. Thân thể Lôi Chấn Thiên cũng dần bị tuyết trắng khóa lấp, gốc mai đỏ trên đầu gã cũng phủ một lớp màn trắng.

Đột nhiên, Thương Lỗi hú vang, tung mình lên, y nội lực hồn hậu, sau cùng cũng giải huyết được, thò tay vo một viên tuyết búng sang chỗ Cổ Thanh Dao, giải huyết cho nàng.

Y không quay lại nhìn mà tung mình đến cạnh Lôi Chấn Thiên, song thủ đặt lên Mệnh Môn huyết, đẩy nội lực cuộn cuộn vào, đồng thời gọi: “Lôi đại hiệp, Lôi đại hiệp!” Cổ Thanh Dao cũng đến, ngọc thủ đặt lên mình Lôi Chấn Thiên, tức thì trong lòng lạnh ngắt, kỳ kinh bát mạch của gã đã đứt hết, nội phủ tan nát, máu chảy cạn, dù là Đại la kim tiên cũng không cứu mạng được. Nàng không sao tưởng tượng được, một người như thế này làm cách nào đào hố được tại mặt đất lạnh ngắt vì tuyết phủ. Phải chăng thâm tình tiếp sức cho gã? Hay là một niềm tin.

Lôi Chấn Thiên được nội lực hai người hỗ trợ, thân thể run lên, con mắt duy nhất chậm chậm mở ra. Thương Lỗi vui mừng: “Lôi đại hiệp, Lôi đại hiệp, tại hạ là Thương Lỗi, đại hiệp có nghe rõ không?”

Con mắt Lôi Chấn Thiên sáng lên, đưa tay phải lên, chậm chậm viết dưới đất: “Phu... thê... hợp... táng, mai... ảnh... mai... hương”. Mắt Thương Lỗi đầm lệ, khẽ gật đầu: “Đại hiệp yên tâm, chúng tôi nhất định thực hiện”.

Ánh mắt Lôi Chấn Thiên tỏ ra vui mừng vô hạn, đoạn nhìn lên tuyết trắng phấp phới cùng gốc mai đỏ trên đầu, mắt lộ ra thâm tình xa xăm, hồi lâu khóe môi gã hiện lên nụ cười ôn nhu, lại đưa tay viết: “Đời... đời... kiếp... kiếp... vĩnh viễn... không...” Viết đến chữ “không”, ngón tay cứng lại, không động đậy nữa.

Thương Lỗi không nén được nữa, bật khóc nức nở, Cổ Thanh Dao cũng lệ nhuốm đầy mặt, cầm bàn tay thô ráp của Lôi Chấn Thiên viết tiếp cạnh chữ “không” hai chữ: “... phân... ly...”

Trên đầu, gốc hồng mai không gánh được tuyết rơi dày đặc, rải hoa xuống thành quỳnh dao rợp trời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mai-anh-mai-huong>